

T R E Ś Ć :

ZARZĄDZENIA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

- Poz. 91 — Nr 127 z dnia 17.4.1952 r. w sprawie gospodarki makulaturą w Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i jednostkach podległych.
- Poz. 92 — Nr 126 z dnia 19.4.1952 r. w sprawie rozszerzenia zakresu stosowania stropowych ustrojów stalo-ceramicznych w budownictwie.

Poz. 93 — Nr 129 z dnia 24.4.1952 r. zmieniające zarządzenie w sprawie należytego zagospodarowania zbędnych obrabiarek do metali i drewna.

Poz. 94 — Nr 131 z dnia 25.4.1952 r. w sprawie obowiązku umieszczania znaków kontrolnych na artykułach obrotu towarowego lub wydawania świadectw kontrolnych dla artykułów sprawdzonych przez Kontrolę Techniczną.

91.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 127 z dnia 17 kwietnia 1952 r.
(Znak AD4A-IX-1-017)

w sprawie gospodarki makulaturą w Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i jednostkach podległych.

Na podstawie uchwały Nr 385 Prezydium Rządu z dnia 26 maja 1951 r. w sprawie gospodarki makulaturą (Monitor Polski Nr A-55 poz. 720) w uzupełnieniu zarządzenia Nr 296 z dnia 25 lipca 1951 r. w sprawie gospodarki makulaturą w Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i jednostkach podległych (Biuletyn PKPG Nr 22 poz. 221) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wszelka makulatura powstająca w wyniku bieżącej działalności, nie wyłączając makulatury z akt tajnych i poufnych (pociętej na krajarkach) powinna być przekazywana do zbiornic Centrali Odpadków Użytkowych (COU) przynajmniej 1 raz w miesiącu.

§ 2. Wszystkie jednostki podległe Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) przeprowadzą za pośrednictwem swoich komórek Związku Zawodowego zbiórkę makulatury wśród pracowników planując normę na jednego pracownika — 1 kg makulatury.

§ 3. Pracownicy upoważnieni do nadzorowania zbiórki makulatury (§ 3 uchwały Nr 385 Prezydium Rządu) powinni utrzymywać stały kontakt z terenowymi zbiornicami COU, w celu koordynacji prac w zakresie właściwego przeprowadzenia akcji zbiórki makulatury, przekazywania makulatury do zbiornic i prowadzenia dokładnej ewidencji dostaw makulatury wg wzoru opracowanego przez COU.

§ 4. Kierownictwo jednostek podległych PKPG zezwoli upoważnionemu pracownikowi COU na przeprowadzenie kontroli w zakresie gospodarki makulaturą na swoim terenie i przedstawi potrzebne w tym celu materiały.

§ 5. W terminie do dnia 30 maja 1952 r. wszystkie jednostki podległe PKPG dostarczą do zbiornic COU:

- 1) nagromadzoną makulaturę z akt tajnych i poufnych po pocięciu jej na krajarkach lub pokrajananiu w inny sposób,
- 2) zdeaktualizowane druki po uprzednim przeprowadzeniu analizy ich przydatności.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

92.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 126 z dnia 19 kwietnia 1952 r.
(Znak TE2B-14-1)

w sprawie rozszerzenia zakresu stosowania stropowych ustrojów stalo-ceramicznych w budownictwie.

Biorąc pod uwagę stwierdzone wysokie walory konstrukcyjne stropów stalo-ceramicznych płaskich i sklepionych oraz korzyści jakie mogą być osiągnięte przez rozszerzenie zakresu ich stosowania w budownictwie, w szczególności korzyści polegające na wydatnym zmniejszeniu zużycia cementu, stali zbrojeniowej i drewna na ustroje usługowe, na podstawie § 3 p. 1) lit. b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. nr 26, poz. 190 i z 1950 r. nr 22, poz. 188) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ministrowie Budownictwa Przemysłowego, Budownictwa Miast i Osiedli oraz Przemysłu Lekkiego łącznie w terminie do dnia 30 listopada 1952 r. ustalą za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego:

- 1) wykaz asortymentu pustaków do stropowych ustrojów stalo-ceramicznych, wytypowanych do produkcji i stosowania w budownictwie w 1953 r.;
- 2) wykaz ilości poszczególnych sortymentów pustaków do stropowych ustrojów stalo-ceramicznych, które powinny być objęte planami produkcyjnymi przemysłu ceramiki budowlanej pozostającego w gestii Ministra Przemysłu Lekkiego na 1953 r. oraz planami zaopatrzenia Ministerstw Budownictwa Przemysłowego oraz Budownictwa Miast i Osiedli na 1953 r. z uwzględnieniem odpowiedniej redukcji innych wyrobów ceramicznych w tych planach;
- 3) wykaz rodzajów pustaków do stropowych ustrojów stalo-ceramicznych wytypowanych do prowadzenia nad nimi studiów i doświadczeń w celu stwierdzenia ich przydatności do masowej produkcji i powszechnego stosowania.

§ 2. Minister Przemysłu Lekkiego w terminie do dnia 31 lipca 1952 r.:

- 1) wyznaczy zakłady ceramiczne, które w 1953 r. wyprodukują zaplanowane ilości pustaków do stropowych ustrojów stalo-ceramicznych omówionych w § 1 pkt 2;
- 2) wyznaczy jeden zakład ceramiczny jako eksperymentalny w celu ustalenia drogą doświadczeń najwłaściwszej technologii produkcji pustaków do stropowych konstrukcji stalo-ceramicznych produkcji zaplanowanej na 1953 r. oraz produkcji pustaków, których przydatność do masowej produkcji i powszechnego stosowania zostanie stwierdzoną w wyniku studiów i doświadczeń.

- 3) sporządzi w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego szczegółowe zestawienie kosztów niezbędnych inwestycji adaptacyjnych w zakładach ceramicznych wyznaczonych zgodnie z pkt. 1) i 2), których realizację należy przewidzieć w IV kwartale 1952 r., w celu dodatkowego ich wstawienia do planów na 1952 r.

§ 3. Minister Budownictwa Przemysłowego w porozumieniu z Ministrem Przemysłu Lekkiego zleci Instytutowi Techniki Budowlanej prowadzenie studiów i doświadczeń nad pustakami do stropowych ustrojów stalo-ceramicznych określonymi w § 1 pkt. 3) oraz § 2 pkt. 2) z tym, że studia i doświadczenia będą prowadzone przy współpracy zakładu ceramicznego eksperymentalnego, o którym mowa w § 2 pkt 2).

§ 4. 1. Ministrowie Budownictwa Przemysłowego oraz Budownictwa Miast i Osiedli łącznie zarządzają:

- 1) opracowanie dla potrzeb inwestorów, biur projektów i przedsiębiorstw wykonawczych i wydanie albumu stropowych ustrojów stalo-ceramicznych z zastosowaniem pustaków produkcji 1953 r. zawierającego wymiarowe rysunki konstrukcyjne, wzorcowe obliczenia statyczne, wykazy materiałów oraz dane co do sposobu wykonania tych ustrojów, ze szczególnym uwzględnieniem metod prefabrykacyjnych;
 - 2) opracowanie i wydanie instrukcji o projektowaniu i wykonywaniu stropowych ustrojów stalo-ceramicznych.
2. Prace o których mowa w ust. 1 powinny być zakończone do dnia 30 listopada 1952 r.

§ 5. Polski Komitet Normalizacyjny opracuje i wyda w terminie do dnia 30 listopada 1952 r. normy pustaków do ustrojów stalo-ceramicznych wymienionych w § 1 pkt 1.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

93.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 129 z dnia 24 kwietnia 1952 r.
(Znak OP70-27-215)

zmieniające zarządzenie w sprawie należytego zagospodarowania zbędnych obrabiarek do metali i drewna.

Na podstawie § 3 pkt 1) lit. b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. nr 26, poz. 190) oraz w związku z § 1 uchwały nr 646 Rady Ministrów z dnia 5 września 1951 r. w sprawie należytego zagospodarowania niewykorzystanych środków produkcji urzędów oraz państwowych instytucji i jednostek gospodarczych (Monitor Polski nr A-82, poz. 11) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 7 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego nr 390 z dnia 1 października 1951 r. w sprawie należytego zagospodarowania zbędnych obrabiarek do metali i drewna (Monitor Polski nr A-89, poz. 1225) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W terminie określonym w ust. 1 posiadacz powinien bębne obrabiarki wyodrębnić w księgowości analitycznej środków trwałych w grupie „Środki trwałe nieczynne”. Obrabiarki te nie podlegają umorzeniu“.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

94.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 131 z dnia 25 kwietnia 1952 r.
(Znak TE4B—1—17)

w sprawie obowiązku umieszczania znaków kontrolnych na artykułach obrotu towarowego lub wydawania świadectw kontrolnych dla artykułów sprawdzonych przez Kontrolę Techniczną.

W celu zapewnienia właściwej klasyfikacji jakościowej, zmierzającej do podniesienia jakości artykułów obrotu towarowego, jak również w celu umożliwienia każdorazowego zidentyfikowania osób odpowiedzialnych za powyższą klasyfikację, na podstawie § 27 i w związku z § 13 ust. 1 uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie jakości produkcji (Monitor Polski nr A-65, poz. 765) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zgodnie z § 13 ust. 1 powołanej we wstępie uchwały, każdy artykuł przeznaczony do obrotu towarowego powinien być sprawdzony przez Kontrolę Techniczną i zaopatrzony w odpowiedni znak kontrolny, zwany dalej „znakem KT“.

2. W przypadkach, w których indywidualne znakowanie artykułów jest ze względów technicznych niemożliwe (np. artykułów ciekłych lub sypkich, wysyłanych bez opakowań handlowych), lub też w przypadkach przedmiotów (urządzeń, maszyn itp.) złożonych (np. obrabiarki, samochody, parowozy itp.) — znaki KT zastępuje się świadectwami Kontroli Technicznej, zwanymi dalej „świadectwami KT“.

3. Świadectwa KT wystawia się dla całej partii towaru dostarczanego jednemu odbiorcy. W przypadku wysyłki partii wielogatunkowej lub składającej się z różnych partii produkcyjnych, świadectwa KT należy wystawiać oddzielnie dla każdej partii produkcyjnej i każdego gatunku (klasy) towaru.

4. Zaopatrywanie artykułów w znaki KT i wystawianie świadectw KT powinno odbywać się zgodnie z zasadami określonymi w niniejszym zarządzeniu.

§ 2. Znaki KT lub świadectwa KT są dowodem przeprowadzonych czynności kontroli technicznej w poszczególnych fazach cyklu produkcyjnego oraz stwierdzeniem, że dany artykuł odpowiada pod względem jakości (właściwej klasyfikacji gatunkowej) obowiązującym normom (standardom), warunkom technicznym, zastrzeżonym warunkom umownym itp., jak również, że jest zgodny z obowiązującymi rysunkami lub wzorami.

§ 3. 1. Znaki KT umieszcza się na każdej jednostce artykułu (produktu) lub jej opakowaniu indywidualnym, jak również na opakowaniach zbiorowych (przy przedmiotach drobnych) bezpośrednio lub na specjalnych przywieszkach, wkładkach itp.

2. Postanowienie ust. 1 nie dotyczy tych artykułów przeznaczonych do obrotu zagranicznego, w stosunku do których istnieją specjalne klauzule, określające dopuszczalne oznaczenia standardowe. W tych przypadkach należy wystawiać świadectwa KT zgodnie z postanowieniem § 1 ust. 3.

§ 4. 1. Znaki KT, zależnie od ich wielkości oraz rodzaju tworzywa, na którym będą umieszczane, mogą być przy pomocy specjalnych stempli (wykonanych z gumy lub metalu) i szablonów: odciskane, wytłaczane, wybijane, wypalane, trawione, malowane itp. z tym zastrzeżeniem, że muszą być widoczne, trwałe i czytelne oraz umieszczane w taki sposób, aby nie wpływały ujemnie na wygląd estetyczny artykułu (produktu) lub na zmniejszenie jego wartości użytkowej.

2. Wymiary znaków KT są uzależnione od rodzaju tworzywa oraz wielkości samych artykułów (przedmiotów) lub ich opakowań.

§ 5. 1. Znaki KT mogą być wykonywane w różnych kolorach (tj. przy użyciu różnych kolorów tuszów stemplowych i farb), przy czym odpowiednie kolory mogą być wykorzystane przez zainteresowane jednostki do jednoczesnego oznaczenia gatunku (klasy) artykułu.

2. Ustala się następujące kolory znaków KT:

- 1) dla oznaczeń bezgatunkowych — czarny, biały, żółty, fioletowy oraz naturalny kolor tworzywa danego artykułu (w przypadku znaków tłoczonych i wybijanych);
- 2) dla oznaczenia gatunków: (w przypadku korzystania z możliwości podanych w ust. 1)
 - a) I gatunek — niebieski,
 - b) II „ — zielony,
 - c) III „ — czerwony.

3. Kolory wymienione w ust. 2 p. 1) mogą być użyte do oznaczenia niższych gatunków, niż gatunek III, jak również w pewnych przypadkach specjalnych (np. zgodności kolorów artykułu lub jego opakowania i koloru oznaczającego gatunek) do oznaczenia gatunków wymienionych w ust. 2 p. 2) z tym zastrzeżeniem, że wówczas obok znaku KT musi się znajdować odpowiedni wyraźny symbol gatunku (klasy) np.: gatunek (klasa) I; gatunek (klasa) IV itp.

§ 6. 1. Kształt i treść znaków KT są ujednolicone. Na całość tych znaków składa się: kontur, inicjały „KT“ i liczby (numery) kontrolne oraz ewentualnie numer przedsiębiorstwa.

2. Kształty konturów znaków KT są związane z rodzajem przeprowadzonych czynności kontrolnych, natomiast liczby (numery) kontrolne są związane imiennie z osobą dokonującą kontroli.

3. Wzory ustalonych znaków KT dla poszczególnych rodzajów czynności kontrolnych podaje alternatywnie „wykaz wzorów znaków KT“, stanowiący załącznik do zarządzenia.

4. Postanowienia ust. 1 i 3 nie mają zastosowania do artykułów pochodzących z przedsiębiorstw podległych: Ministerstwu Przemysłu Drobного i Rzemiosła, Wojewódzkim Zarządom Przemysłu Terenowego, Związkowi Spółdzielni Przemysłowych i Rzemieślniczych, Centrali Spółdzielni Inwalidów oraz Centrali Przemysłu Ludowego i Artystycznego.

5. Inicjały i treść znaków KT dla artykułów wymienionych w ust. 4, ustali Minister Przemysłu Drobного i Rzemiosła w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 7. 1. Dla całego personelu Kontroli Technicznej danego przedsiębiorstwa (łącznie z personelem laboratoriów i izb pomiarowych) należy zaprowadzić imienną ewidencję przydzielonych liczb (numerów) kontrolnych, zaczynających się od cyfry 2 wwyż.

2. Cyfry „0“ i „1“ są zastrzeżone dla kierownictwa, a mianowicie:

- 1) cyfra „0“ — dla dyrektora przedsiębiorstwa (kierownika zakładu),
- 2) cyfra „1“ — dla kierownika komórki Kontroli Technicznej.

3. W przypadku odejścia z pracy któregośkolwiek z pracowników Kontroli Technicznej, liczba (numer) kontrolna związana imiennie z tym pracownikiem, może być przydzielona innemu pracownikowi dopiero po upływie takiego okresu czasu, który wykluczałby powstanie pomyłek co do ustalenia osoby pracownika, odpowiedzialnego za dokonaną kontrolę.

4. Odpowiedzialność za właściwą ewidencję przydzielonych imiennie liczb kontrolnych ciąży na kierownikach komórek Kontroli Technicznej przedsiębiorstw.

§ 8. 1. W celu umożliwienia zidentyfikowania przedsiębiorstwa (zakładu) na podstawie znaku KT (w przypadku braku na artykułach innych oznaczeń, jak: znaku towarowego, marki fabrycznej itp., określających jednoznacznie przed-

siębiorstwo) należy wewnątrz konturu — obok liczby kontrolnej — umieścić numer tego przedsiębiorstwa (znaki KT—typ II).

2. W przypadku wymienionym w ust. 1 należy numer przedsiębiorstwa i liczbę kontrolną wyrazić w postaci ułamka, którego licznik oznacza numer przedsiębiorstwa, a mianownik liczbę kontrolną (np. 7/15, gdzie 7 oznacza numer przedsiębiorstwa, a 15 — liczbę kontrolną).

3. Numerację przedsiębiorstw dla potrzeb Kontroli Technicznej przeprowadzą we własnym zakresie:

- 1) ministrowie dla przedsiębiorstw bezpośrednio im podległych,
- 2) właściwe centralne zarządy (zarządy) przemysłów dla pozostałych przedsiębiorstw.

§ 9. 1. Ze względu na to, że znaki KT posiadają charakter podpisu pracowników Kontroli Technicznej, a tym samym pełnej odpowiedzialności tych pracowników za wydane przez nich opinie, żaden z pracowników Kontroli Technicznej nie może być w jakikolwiek sposób zmuszany do ostemplowania artykułów lub świadectw KT własną liczbą kontrolną w przypadku stwierdzenia przez niego, że artykuł skontrolowany nie odpowiada pod względem jakości (klasyfikacji) żądanym wymaganiom.

2. Poszczególnym zwierzchnikom grup (zespołów) Kontroli Technicznej w stosunku do bezpośrednio podległego im personelu oraz kierownikowi komórki Kontroli Technicznej w stosunku do całego personelu, przysługuje prawo zmiany decyzji co do jakości (klasyfikacji) artykułów z zastrzeżeniem, że wówczas do ostemplowania tych artykułów (lub świadectw KT), w stosunku do których nastąpiło uchylenie decyzji, będzie użyty stempel z liczbą kontrolną zmieniającego decyzję.

3. W przypadku zakwestionowania przez Kontrolę Techniczną jakości (klasyfikacji) danego artykułu i odmowy zaopatrzenia go w swoje znaki KT, dyrektorowi (kierownikowi) przedsiębiorstwa — na jego osobistą odpowiedzialność — przysługuje prawo zwolnienia do obrotu artykułów zakwestionowanych z tym zastrzeżeniem, że artykuły te (lub wystawione świadectwa KT) będą znakowane stemplem (szablone) z cyfrą kontrolną „0“. O wszystkich tego rodzaju faktach kierownik komórki Kontroli Technicznej przedsiębiorstwa jest obowiązany zawiadomić kierownika komórki Kontroli Technicznej jednostki nadrzędnej.

§ 10. Na artykułach może się znajdować jeden lub więcej znaków KT, świadczących o dokonaniu kontroli w poszczególnych fazach cyklu produkcyjnego (np. znak kontroli ostatecznej i kontroli magazynowania).

§ 11. Znakowanie kontrolne nie zwalnia producenta od obowiązku umieszczania na artykułach innych obowiązujących oznaczeń, jak np.: marka fabryczna, znak towarowy, nr partii, data produkcji itp.

§ 12. 1. Świadectwa KT muszą być odpowiednio numerowane i ściśle ewidencjonowane.

2. Treść świadectw KT jest zależna od rodzaju artykułów, dla których będą one wydawane. Poza innymi danymi charakterystycznymi dla danego rodzaju artykułu, świadectwa KT muszą posiadać przede wszystkim następujące dane: nazwę artykułu, cechę (symbol), gatunek (klasę), nr partii produkcyjnej (lub inny charakterystyczny numer, jak: np. numer wytopu itp.), wielkość partii (ilość jednostek), datę produkcji (datę używalności), datę wysyłki oraz właściwe liczby kontrolne (znaki KT) osób zwalniających dany artykuł do obrotu.

3. Świadectwa KT poza przypadkami wymienionymi w § 1 ust. 2, mogą być na wyraźne żądanie odbiorcy wydawane również dla tych partii artykułów, które zostały zaopatrzone w znaki KT wg postanowień zawartych w § 3 ust. 1.

§ 13. Niezależnie od znaków KT lub świadectw KT, na specjalne żądanie odbiorcy, mogą być wydawane przez Kontrolę Techniczną atesty, zawierające — oprócz danych przewidzianych dla świadectw KT (§ 12 ust. 2) — ponadto szczegółowe dane własności technicznych, dostarczanych artykułów (np. w przypadku gdy żądania odbiorcy przekraczają normalny zakres własności podawanych w świadectwach KT, lub też w przypadku artykułów produkowanych wg specjalnych żądań odbiorcy, tj. odbiegających swoimi własnościami od znormalizowanych).

§ 14. 1. Przedsiębiorstwa podlegające obowiązkowi znakowania kontrolnego dzieli się na dwie grupy, do których zalicza się:

- 1) Grupa A — przedsiębiorstwa nie stosujące dotychczas żadnego znakowania kontrolnego;
- 2) Grupa B — przedsiębiorstwa, stosujące znakowanie kontrolne wg zasad innych, niż podane w zarządzeniu.

2. Wprowadzenie znakowania kontrolnego zgodnie z zasadami podanymi w niniejszym zarządzeniu, obowiązuje przedsiębiorstwa:

- 1) Grupy A — w terminie do dnia 31 lipca 1952 r.;
- 2) Grupy B — w terminie do dnia 15 lipca 1952 r. — w odniesieniu do wszelkiego rodzaju stempli gumowych i szablonów,
— w terminie do dnia 15 września 1952 r. — w odniesieniu do wszelkiego rodzaju stempli metalowych.

3. Wprowadzenie świadectw KT oraz stempli (szablonów) z cyframi kontrolnymi „0” i „1” (dla kierownictwa) obowiązuje wszystkie przedsiębiorstwa w terminie do dnia 30 czerwca 1952 r.

4. Odpowiedzialność za właściwe i terminowe wykonanie postanowień zawartych w ust. 2 i 3 ciąży na dyrektorach przedsiębiorstw oraz na kierownikach komórek Kontroli Technicznej zarówno w przedsiębiorstwach, jak i w jednostkach nadrzędnych.

§ 15. Ministerstwa oraz centralne zarządy (zarządy) przemysłów ustalą (zgodnie z postanowieniami § 8 ust. 3 pkt 1 i 2) i podadzą w terminie do dnia 31 maja 1952 r. do wiadomości podległych przedsiębiorstw, typ obowiązujących je znaków KT (wg załącznika do zarządzenia) z jednoczesnym podaniem ustalonego numeru zakładu w przypadku konieczności stosowania znaków KT typu II (§ 8 ust. 1).

§ 16. Winnych nieprzestrzegania postanowień niniejszego zarządzenia należy pociągać do odpowiedzialności.

§ 17. Kontrolę wykonania zarządzenia powierza się Departamentowi Techniki Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 18. 1. Właściwi ministrowie wydadzą w terminie do dnia 15 maja 1952 r. zarządzenia w sprawie wykonania postanowień niniejszego zarządzenia przez podległe im jednostki.

W przypadku, gdyby zarządzenia te określały wyjątki od zasad znakowania artykułów lub wydawania świadectw KT, zawartych w niniejszym zarządzeniu, powinny one być uzgodnione z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

2. Odpisy zarządzeń, o których mowa w ust. 1 należy przelać do wiadomości Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Departament Techniki).

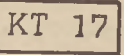
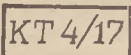
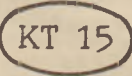
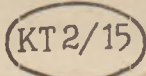
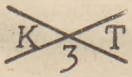
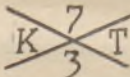
PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

Załącznik 1.

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 131 z dnia 25.4.52.

WYKAZ WZORÓW ZNAKÓW KT

Typ I	Typ II	
1 		znak kontroli materiałowej
2 		znak kontroli międzyoperacyjnej
3 		znak kontroli ostatecznej
4 		znak kontroli opakowania
5 		znak kontroli magazynowania
6 		stempel dla oznaczania braków

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 5.

Wydawca: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe, Warszawa, ul. Poznańska 15, tel. 7-36-46 w. 11.

PRENUMERATA: kwartalna 16 zł 20 gr, półroczna 32 zł 40 gr, roczna 64 zł 80 gr.

PRENUMERATĘ PRZYJMUJE: Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch”, Warszawa, ul. Srebrna 12.
Konto PKO I-15809.

Zamówienie PWG-TC₁ — P/C — 197/52 z dnia 28.IV.1952 r., podpisano do druku dn. 29.IV.1952, druk ukończ. 2.V.1952 r. Nakład 17.245 + 55 egz. Papier druk. sat. kl. VII/A1/60 gr.

Cena numeru 1 zł 80 gr. Zam. 1399. Druk. „Dom Słowa Polskiego”, Warszawa, Plac Kazimierza Wielkiego. — 3-B-17419